

C/2024/2632

22.4.2024

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2024 r. – Pollinis France/Komisja

(Sprawa T-75/24)

(C/2024/2632)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pollinis France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: A. Bailleux, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2023 r. oddalającej wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożony na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/918 ⁽²⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie, w jakim przedłuża ono okres zatwierdzenia substancji czynnej boskalid;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ⁽³⁾ w związku z zasadą ostrożności, art. 168 ust. 1 TFUE, art. 191 ust. 2 TFUE oraz art. 35 i 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).

Artykuł 17 rozporządzenia nr 1107/2009 nie może być interpretowany w ten sposób, że zobowiązuje Komisję do przedłużania zatwierdzenia w nieskończoność, niezależnie od liczby i czasu trwania wcześniej udzielonych przedłużeń oraz niezależnie od ryzyka, jakie takie przedłużenie może stanowić dla zdrowia ludzkiego lub środowiska.

Jeśli chodzi w szczególności o boskalid, Komisja nie mogła przedłużyć jego zatwierdzenia na tak wiele lat, zważywszy, że wniosek o przedłużenie spotkał się z wieloma pytaniami ze strony Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz że liczne badania wskazują na poważne wątpliwości co do bezpieczeństwa boskalidu zarówno dla zdrowia ludzkiego, jak i dla środowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/918 z dnia 4 maja 2023 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: aklonifen, ametoktradyna, beflubutamid, bentioalikalb, boskalid, kaptan, kletodym, cykloksydym, cyflumetofen, dazomet, diklofop, dimetomorf, etefon, fenazachina, fluopikolid, fluoksastrobina, fluorchloridon, folpet, formetanat, wirus polihebroj jądrowej Helicoverpa armigera, hymeksazol, kwas indolilo-3-masłowy, mandipropamid, metalaksyl, metaldehyd, metam, metazachlor, metrybuzyna, milbemektyna, paklobutrazol, penoksulam, fenmedifam, pirymifos metylu, propamokarb, prochinazyd, protiokonazol, S-metolachlor, wirus polihebroj jądrowej Spodoptera littoralis, Trichoderma asperellum szczep T34 i Trichoderma atroviride szczep I-1237 (Dz.U. 2023, L 119, s. 160).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009 należy uznać za niemający zastosowania na podstawie art. 277 TFUE, ponieważ jest on sprzeczny z zasadą ostrożności, art. 168 i 191 TFUE oraz art. 35 i 37 Karty.

Gdyby Trybunał uznał, że zaskarżona decyzja (i rozporządzenie wykonawcze 2023/918) opierają się na prawidłowej wykładni art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009, ten przepis ustawodawczy należy uchylić do celów niniejszego postępowania na podstawie art. 277 TFUE, ponieważ jest on sprzeczny z zasadą ostrożności, art. 168 i 191 TFUE oraz art. 35 i 37 Karty. W związku z tym art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009 nie powinien być stosowany i nie może służyć jako właściwa podstawa prawna zaskarżonej decyzji, której nieważność należy zatem stwierdzić.

3. Zarzut trzeci, podniesiony w dalszej kolejności posiłkowo, dotyczący tego, że Komisja błędnie uznała, iż wyraźnie określone w art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009 przesłanki zostały spełnione. Komisja błędnie uznała, że wyraźnie określone w art. 17 rozporządzenia nr 1107/2009 przesłanki przedłużenia zostały spełnione:
 - Komisja błędnie uznała, że opóźnienia w ramach procedury przedłużenia nie można przypisać wnioskującemu o przedłużenie, zważywszy, że w ogóle nie zbadała roli, jaką wnioskodawca odegrał w kontekście tego opóźnienia;
 - Komisja błędnie uznała, że przedłużenie okresu zatwierdzenia boskalidu o dodatkowy okres 2 lat, 8 i pół miesiąca było konieczne do rozpatrzenia wniosku o odnowienie zatwierdzenia.
